

Цяпло мінскіх сустрэч

Шмат цікавага даведаліся актывісты беларускіх суполак замежжа на зямлі бацькоў

Дзіўна: штогод па восені мяне цягне вучыцца... Хоцацца, як і ў школьна-студэнцкія гады, штодзень адкрываць для сябе нешта новае, спяшацца на заняткі, баючыся прапусціць штосьці цікавае. І год, часам, уяўляецца не як каляндарны, а навучальны: падзелены па чвэрцях...

Пэўна, такое жаданне ўзнікае не толькі ў мяне. Шмат год запар у Мінску па

восені ладзяцца курсы для прадстаўнікоў аматарскіх калектываў беларусаў замежжа. І сёлета на творчую стажыроўку прыехалі 15 навучэнцаў: з Літвы, Латвіі, Эстоніі, Польшчы, Малдовы, Расіі, Арменіі ды Італіі.

Ладзілі курсы Рэспубліканскі цэнтр нацыянальных культур і Таварыства па сувязях з суайчыннікамі за мяжой “Радзіма”. Заняткі праходзілі на базе Белдзяржуніверсітэта культуры і мастацтваў. Былі й выязныя семінары. Так, “курсанты” паўдзельнічалі ў рэпетыцыі фальклорнага гурта “Вербіца”, што ўладкаваўся ў Палацы культуры Мінскага аўтазавода. Пабывалі яны і на спектаклі “Адвечная песня” па аднайменнай паэме Янкі Купалы ў Рэспубліканскім тэатры беларускай драматургіі, пасля мелі магчымасць пагутарыць з артыстамі. Старшыня Беларускага культурнага руху Малдовы Ганна Мазур казала: вельмі ўразіла яе народная артыстка Беларусі Таццяна Мархель, якая ў спектаклі выконвае ролі Маці, Зімы. “Таццяна Рыгораўна падалася мне такой чалавечнай, мяккай, добразычлівай... — канкрэтызуе Ганна. — З усімі “кантачыц” на роўных, хоць мае тытулы-званні. Таму і ролі ў актрысы як у тэатры, так і ў кіно — вельмі натуральныя, жыццёвыя”.

Спадабалася супляменнікам і экскурсія ў Музей старажытнабеларускай культуры НАН, якую правёў для іх дырэктар установы Барыс Лазука. У экспазіцыі — багатая калекцыя нацыянальных строяў з розных куткоў краіны. А са сховішча спецыяльна для гасцей прынеслі сучасныя каштоўнасці: слуккія паясы, вырабленыя па адноўленай тэхналогіі. Прадстаўнікам моцнага полу, Мікалаю Мяжэннаму з Польшчы ды Рыгору Філіповічу з Літвы, дазволілі нават прымераць сімвалічныя

дэталі нацыянальнага касцюма. Вучылі завязваць. А жанчыны з паясамі фатаграфаваліся. “Пакажам здымкі дома! — радаваліся Ніна Ісцягіна і Таццяна Канавалава. — Бо не павераць, што дакраналіся да такой рэліквіі”.

Пабывалі замежныя госці на экскурсіях у Храме Усіх Святых, Вялікім тэатры оперы і балета Беларусі, Нацыянальнай бібліятэцы, у якой, дарэчы, ім уручалі сертыфікаты аб праходжанні навучання, падводзілі вынікі. Дырэктарка РЦНК Вольга Антоненка выказала надзею, што атрыманыя веды спатрэбяцца “курсантам” у іх дзейнасці. А каб лягчэй было перадаваць гэты “багаж” сябрам, кожны атрымаў флэшку з запісанымі на ёй лекцыйным матэрыялам, практычнымі ўрокамі, пакрокавым праходжанні майстар-класаў. Спецыяліст Мінкультуры Алег Скарына пажадаў

супляменнікам штодзень павышаць узровень творчага майстэрства. І атрыманыя веды — вялікая таму падмога.

Усе ад’язджалі з надзеяй зноў сустрэцца. Можа, тое будзе ў наступным годзе, пад час III Фэсту мастацтваў беларусаў свету, пра які казалі і Алег Скарына з Вольгай Антоненкай. Прычым, абяцалі, фармат будзе не толькі танцавальна-песенны, а, як і раней, з удзелам мастакоў, фатографіаў, літаратараў ды іншых талентаў з ліку супляменнікаў.

Мне радасна было бачыць новыя твары. Мы пазнаёміліся з Дзіянай Аруцюнавай з Арменіі, Нінай Ісцягінай ды Наталляй Філімонавай з Масквы. Цікавыя гутаркі атрымаліся з Валянцінай Івановай і Рыгорам Філіповічам з Літвы, Нінай Пээрна з Эстоніі, Валянцінай Ліпінскай з Латвіі, Алай Івахненкай з Растоўскай вобласці Расіі ды іншымі. Уразіла і па-добраму ўсхвалявала размова з беларускай з Кішынёва Ганнай Мазур... Так хочацца, каб тая сяброўская атмасфера, што панавала ў адносінах паміж удзельнікамі-беларусамі з розных краін, захавалася ў іх далейшых стасунках.

Вось як каратка выказалі свае ўражанні ўдзельнікі творчай стажыроўкі.

Наталля Філімована, кіраўніца ансамбля “Беларусачка”, г. Масква, Расія: “Танчылі “польку” да апошняга “па”, пакуль чуць не паваліліся з ног ад стомы...”

Ніна Пээрна, кіраўніца Цэнтра вучобы і развіцця EVA-STUDIORUM, г. Талін, Эстонія: “Упершыню так блізка пазнаёмілася з беларускім фальклорам... Думаю нават пашыраць свой рэпертуар...”

Людміла Максіюк, удзельніца ансамбля “Цаглінкі”, в. Стары Ляўкоў, Польшча: “Рабіць лялькі-мотанкі ды распіваць велікодныя яйкі абавязкова навучу і сваіх унукаў...”

Мікалай Мяжэнны, кіраўнік ансамбля “Цаглінкі”, в. Стары Ляўкоў, Польшча: “Колькі матэрыялу ўзялі! Засвоіць яго — праца на ўсё жыццё і крышачку болей...”

Валянціна Іванова, кіраўніца ансамбля “Сябрына”, г. Вільнюс, Літва: “Заняты былі з раніцы да вечара... “Багаж” вязу вялікі, галоўнае — не страціць!...”

Ганна Мазур, старшыня аб’яднання “Беларускі культурны рух Малдовы”, г. Кішынёў: “Мы на энергетычным узроўні адчулі ўсю моц беларускай культуры. Акунуліся ў плынь жывое мовы...”

Рыгор Філіповіч, намеснік кіраўніка ансамбля “Світанак”, г. Вісагінас, Літва: “Выкладчыкі гатовы былі навучаць нас без перапынку. Выкладваліся на ўсе 100!...”

Валянціна Ліпінская, кіраўніца тэатральнай студыі таварыства “Уздым”, г. Даўгаўпілс, Латвія: “Дзякуй арганізатарам: іх праца нябачная, але ж вялізная...”

Таццяна Канавалава, кіраўніца гурта народнай творчасці Асацыяцыі “Bellarus”, г. Неапаль, Італія: “Плакала пад час спектакля “Адвечная песня”...”

Ала Івахненка, мастацкая кіраўніца беларускіх фальклорных гуртоў Растоўскай вобласці, Расія: “Дыхаю родным паветрам, упітваю ў сябе дзівосную беларускую культуру...”

Ніна Ісцягіна, кіраўніца ансамбля “Верас”, г. Масква: “Мару трапіць яшчэ й на курсы па вывучэнні мовы...”

Дзіяна Аруцюнава, кіраўніца аматарскага гурта пры суполцы “Беларусь”, г. Ерэван, Арменія: “Выдатна, што ёсць такая магчымасць: акунуцца ў атмасферу беларускасці!”

Кацярына Мядзведская. Цяпло мінскіх сустрэч